

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΟΜΑΧΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

Η κα
χου.

Ο
Μιαού
Είχε
φτηκε
άγορου
Αντρο
Δέ
ρησε
ξείδευ
Τη
τρομο
της
Γουλι
Χατζι
θώματ
συνετα
τόν έτ
Αιγύπτ
Ο
δμως
ξαναγ
πού τ
δέν έκ

κ Μιαούλης.—Τό επιχειρηματικό μυαλό του μέλλοντος ναυαρχ-
πρόκριτου.—Ένας συναγεμμένος στην Ύδρα. Η ναυμαχία μ' ένα
απίσιμα. Ο χαρακτήρ του Μιαούλη κλπ. κλπ.

μόνος του τό φορτίο του κα-
ρασε ένα κορμικό καράβι που λεγόταν «Μιαού-
λης», απ' όπου πήρε και τ'όνομα Μιαού-
λης, τό όποιο αντίκατάστησε τό πατρικό του
επίθετο Βώκος.

Όταν ξαναγύρισε στην Ύδρα, ναυλώθηκε
για να μεταφέρει καλαποκι στη Βενετία μά,
άντι να πάη στη Βενετία, τράβηξε για τό
Γότθαι, όπου πούλησε τό καλαποκι σέ πολ-
λή συμφέρουσα τιμή. Από τό ποσό αυτό κρά-
τησε τό κέρδος και τά υπόλοιπα τά γύρισε
στό φορτωτή του. Μ' αυτά τά λεφτά ο Μιαού-
λης έγινε ανέξοδης και έτσι μπορούσε στό
έξυγ.

Όστερ' από πέντε χρόνια πήγε στη λίμνη
της Εύβοίας, όπου κ' έναυπήγησε τη «Σαί-
τιά», ένα καράβι τεσσαρεσήμερον χιλιάδων
κοιλών. Με τό καράβι αυτό ταξείδευε όχτώ
δλόκληρα χρόνια κ'έκέρδιζε μεγάλα ποσά. Τό-
τε γύρισε και στόν πατέρα του όσα λεφτά
του είχε φάει όταν ήταν ακόμα πολύ νέος.
Σέ λίγο πούλησε και τη «Σαίτιό» στόν αδελ-
φό του τό Θεοφάνη κ' αγόρασε από την Νέα-
πολι ένα βρικόιο δέκα χιλιάδων κοιλών, μέ τό
όποιο ταξείδευσε πέρ' από τό Γιβραλτάρ κ'
έφτασε ως την Λισαβώνα, μεταφέροντας
φορτίο σταριού. Τέτοιο κατόρθωμα για πρώ-
τη φορά σημειωνόταν στα χρονικά του Ύ-
δραϊκού ναυτικού.

Σέ λίγο αφού παρέδωσε τό βρικόιο αυτό
στόν γυναικάδελφό του Αντώνιο Μπίκο, πήγε
στη Βενετία, όπου κατεσκεύασε ένα καράβι
χωρητικότητας 18.000 κοιλών.

Την εποχή εκείνη 1802, ο Μέγας Ναπολέων είχε έκστρατεύσει
στην Ισπανία, την όποια είχε καταλάβει σχεδόν όλόκληρη. Οι σύμ-
μαχοι τών Ισπανών Άγγλοι είχαν άποκλείσει μέ τό στόλο τους,
τόν όποιο διοικούσε ο ένδοξος Νάσσαυ, τά Ισπανικά
παράλια, για να έμποδίσουν την τροφοδοσία του Γαλλικού στρατού.
Οι Γάλλοι τούς όποιους έμάστιζε ή πείνα, αγόραζαν όσα όσα τό
φορτίο κάτ'ε καραβιού που θά μπορούσε να φτάση ως αυτούς. Τό
κέρδος ήταν μεγάλο, μά κ' ο κίνδυνος ακόμα μεγαλύτερος. Ο Μιαού-
λης όμως, άψηφώντας τόν κίνδυνο, κατόρθωσε να ξεφυγή από
τόν Άγγλικό στόλο, να μπη μέσα στό Κάδιξ και να τροφοδοτήσει
τούς Γάλλους. Όταν έφρευε όμως, τό καράβι του συνελήφθη από
τούς Άγγλους μαζί μ' όλο τό πλήρωμα. Ο ναύαρχος Νέσσων ζή-
τησε τότε τά τόν ίδιη, μά τόσο άροβη ήταν ή σταία που τήρησε ο
Μιαούλης μπροστά του, τόσο τό θάρρος του και ή έτοιμότης του,
όστε ο μεγάλος Άγγλος ναύαρχος, έκτιμώντας τόν μέλλοντα Έλληνα
συνάδελφό του, τόν άφησε έλευθερο άντι να τόν κρεμάση.

Τό 1804, είχε φορτώσει για λογαριασμό του φορτίο σταριού από
την Πόλη. Όταν έφτασε στην Άργαζίλια όπου έπρόκειτο να τό που-
λήσει, έμαθε ότι θά κέρδιζε περισσότερα άν τό πουλούσε στό Κάδιξ.
Δέν έχασε καιρό και παρά την κακοκαιρία, απόπλευσε για τό Κάδιξ.
Μά ο ένάντιος άνεμος τόν άναγκάσει επί έξη όλόκληρης ήμέρας να
λοσοδρομη. Κοιτά στην Ταρίφα, λόγω της όμίχλης τό πλοίο προ-
σέκρουσε και κόλλησε σ' έναν ύφαλο που νόμιζαν ότι τόν είχαν
άφήσει πίσω τους. Όστερ' από χίλια βάρανα κατόρθωσαν να τό

έξοκώλησον και να τό στρέψουν με κατεύθυνση πάλι προς την Άρ-
γαζίλια. Μά οι τρύπες που είχαν άνοιξει από τη σύγκρουση έπαυ-
σαν ένα σωρό νερά. Ο Μιαούλης κατάλαβε τότε ότι ήταν άδύνατο
να γυρίσουν στην Άργαζίλια, γιατί, πολύ πριν φτάσουν τό πλοίο
θά βυθιζότανε. Τότε αποφάσισε να ριζή τό καράβι στην άντικρινή
έρημη άκτή της Ισπανίας. Στην άκτή όμως αυτή ύπήρχε άλλος
ύφαλος, όπου προσέκρουσε και πάλι τό πλοίο και βυθίστηκε. Τό
πλήρωμα κατόρθωσε να σωθή με μιά βάρκα και να φτάση στην
Άργαζίλια. Μεταξύ του πλήρωματος ήταν κ' ο πρωτότοκος γυιός
του Μιαούλη, ο Δημήτρης, που για πρώτη φορά ταξείδευε.

Από την Άργαζίλια ο Μιαούλης και τό πλήρωμά του έφυγαν
με τό καράβι του Ύδραϊου Αντώνη Τούκα. Κι' ο μέν Μιαούλης
βγήκε στό Λιβόρνο της Ιταλίας, τό πλήρωμα όμως έγύρισε στην
Ύδρα.

Από τό Λιβόρνο ο Άνδρέας Μιαούλης τράβηξε για τη Γένοβα,
όπου είχε ένα φίλο έμπορο. Σκόπευε να τόν παρακαλέσει να τόν
βοηθήσει για ν' αγοράσει τό ύλιό που του χρειαζόταν για να ναυ-
πηγήσει καινούργιο καράβι στην Ύδρα. Κατά προτροπή όμως του
έμπόρου αυτού ο Μιαούλης αγόρασε στη Γένοβα ένα καράβι 9.000
κοιλών. Τό ποσό με τό όποιο τό αγόρασε του τό προσέφερε μόνος
του ο φίλος του.

Κατά τό 1807 οι πρόκριτοι της Ύδρας, οι όποιοι ήταν Ρωσ-
όφιλοι είχαν καταδώσει κ' είχαν έξορίσει στόν
Πόρο τόν προύχοντα του νησιού καπετάν Γιώργη
Βούλγαρη, επειδή ήταν άντιθέτων φρονημά-
των. Ο Μιαούλης που, για τόν ίδιο λόγο, κατε-
διώκετο κ' απέδ' από τούς προκρίτους, δέν έ-
χασε καιρό και, γυρίζοντας στην Ύδρα, πέρασε
από τόν Πόρο και πήρε μαζί του τό Βούλγαρη.
Μόλις έφτασαν στην Ύδρα, βγήκε έξω κ' άρ-
χιζε να σημαίνει τη μεγάλη καμπάνα της ιστο-
ρικής Μονής της Παναγίας (Μοναστηριού) που
σάξεται και σήμερα στό λιμάνι του νησιού. Οι
Ύδραϊοι, άκούγοντας την καμπάνα, μαζεύτη-
καν ένπολοι, και με τιμές και ζητωκραυγές τούς
δέχτηκαν πάλι στό νησί τους, στό πείσμα τών
Ρωσοφίλων προκρίτων.

Κατά τό 1811, ο Μιαούλης ταξιδεύοντας με
φορτίο σταριού στις άκτές της Ιταλίας, συνάν-
τησε ένα γαλλικό καταδρομικό, τό όποιον ήθελε
να του πάρη τό στόρι. Ο Μιαούλης δέ δέχτηκε
ένα τέτοιο πράγμα και ναυμαχία άρχισε μεταξύ
του μεγάλου γαλλικού πολεμικού και του μικρού
ύδραϊκου καραβιού που βίαστηκε μιά ήμέρα
όλόκληρη. Οι γάλλοι είχαν διαπρώσει τό καρά-
βι του Μιαούλη και προσπαθούσαν να τό κυριεύ-
σουν μπαίνοντας σ' αυτό από τό μέρος της πρύ-
μης. Μά ο Μιαούλης με τό σπαθί στό χέρι στε-
κόταν άπάνω στό κατάστρωμα, ένεδάρινε τούς
ναύτες του κ' απέκρουε τίς άλλεπάλληλες επίθε-
σεις τών Γάλλων, ένώ συγχρόνως τά δυο κανό-
νια της πρύμης του καραβιού του έριχναν άδιά-
κοπα, άπαντώντας στις άλλεπάλληλες όυβορνο-
τίες τών τηλεβόλων του Γαλλικού πολεμικού. Ο-
ταν νύχτωσε πιά ο Μιαούλης κατόρθωσε να
σωθή, φάνεται δέ πως τό Γαλλικό βυθίστηκε γιατί δέ φάνηκε που-
θενό την άλλη μέρα.

Ο Μιαούλης έξακολούθησε τά ταξείδια του ως τό 1816, όποτε
άποτραβήχτηκε στην Ύδρα όπου άρχισε να έμπορεύεται άποικιακά.
Ός τ' 1809 ο Μιαούλης έγινε κρασί και κάπνιζε ύπερβολικά. Μά
την εποχή εκείνη άρρώσθηκε και άναγκάστηκε ναρθή στην Άθήνα
όπου ο όνομαστός γιατρός Άβραμιάτης, αφού τόν έθεράπευσε του
έπέβαλε ειδική διαίτα και του άπαγόρευσε τό πιστό και τόν καπνό.
Από τότε μέχρι του θανάτου του ούτε κάπνισε, ούτε ήπια ποτέ
του. Συναίνοντανε μάλιστα τούς μεθύσιους.

Ο Μιαούλης ήταν δίκαιος και τιμωτάτος στις συναλλαγές του,
έπιεικής στους ύποδεσπότερους του, γενναίος και ομοφώνουτος.
Ήταν όμιλιτικός και άπλοικός στους τρόπους του. Παντρεύτηκε
νεώτατος, κατά τό 1798 με την κόρη του Ύδραϊου Παπα-Γιάννη
Μπίκου, την Ειρήνη κ' άπόκτησε έξη παιδιά κ' ένα κορίτσι.

Αυτή είχε σέ λίγες γραμμές ή ζωή του Ύδραϊου θαλασσομάχου
ως τό 1821, ο όποιος μόλις έξεργάγη ή μεγάλη Έπανάσταση έσπευσε
να συμμετάσχη και να καταπλήξη όλόκληρο τόν κόσμο με τά μεγάλα
κ' ήρωικά του κατορθώματα.

Ο Ιστορικός

Ο Άνδρέας Μιαούλης επί του πολεμικού του πλοίου.